

**O eroină discretă a rugăciunii și a dăruirii:
LUCIA POPȘOR (†13 iulie 2010) sau
DESPRE JERTFELNICIA CARE NE FACE
LIBERI**

Din revista *“Familia ortodoxa”*, nr. 7 (30)/2011:

“Am ajuns să o cunoaștem pe doamna Lucia abia prin anul 2004, când am vizitat-o în modestul ei apartament din București. Ne-a întâmpinat cu un zâmbet frumos și cald, de parcă ne-ar fi cunoscut dintotdeauna. **Înaltă și slăbuță, dar plină de vigoare la cei aproape 90 de ani, ne-a cucerit îndată prin freamătul tineresc al sufletului său. De cum am intrat, ne-a cerut simplu să facem o rugăciune împreună, căci sosisem tocmai în ceasul când avea de îndeplinit o rânduială anume pentru un cunoscut bolnav. Aceasta era o mai veche deprindere din**

închisoare, ca mai multe persoane să facă rugăciune pentru cineva la aceeași oră, sau rugăciune neîncetată, în lanț, predată de la unul la altul. Și nu de puține ori, spunea ea, Dumnezeu arătase în chip minunat robilor din închisori că a primit cu bunăvoință cererile lor, schimbând cursul tragic al unor vieți.

De la alții am aflat că doamna Lucia era de fapt cea care, din prisosul sufletului ei nobil și bun, lua de cele mai multe ori inițiativa rugăciunii în lanț pentru vreun suflet necăjit. Tot ea a fost aceea care, după eliberarea din închisoare, a luptat să păstreze unitatea celor de același crez, găsind mereu câte un mic prilej spre a-i aduna la o dulceață de portocale și un pahar de apă rece pe prietenii de odinioară...

După ani și ani, doamna Lucia nu obosea niciodată să povestească despre „fetele” și „băieții” generației sale interbelice. **Ascultându-o vorbind ore întregi cu entuziasm și bucurie, înțelegeam că ea avea un mod tainic de a desființa timpul, distanțele și mai ales de a birui suferințele și înfrângerile vieții.**

Locuința sa era o chemare tăcută la simplitate și lipsă de grijă pământească. Între lucrurile vechi și uzate din camerele văruiți în urmă cu zeci de ani, străluceau numai candela de la icoană și ochii albastri ai doamnei Lucia... Restul – mobila, hainele, covoarele – păreau exilate acolo, ca lucruri neînsemnate și fără importanță... Nu putem uita o așchie de săpun „Cheia” din săpuniera de la baie, care ne-a muștrătat fără cuvinte pentru traiul bun și tihnit al generației noastre...

Bănuții de pe pensie doamna Lucia îi trimitea la mănăstiri, ori ajuta cu ei pe cei aflați în nevoi sau cumpăra cărți pentru biblioteca vreunui liceu...

În schimb, locuința doamnei Lucia avea buna-mireasmă a rugăciunii, a dragostei și smereniei, căci singure acestea rămăseseră dimensiunile și coordonatele de neschimbat ale vieții sale. În singurătatea monahală a ultimilor ani de viață, rugăciunea îi devenise un mod de a fi și de a comunica cu Dumnezeu și cu aproapele. De multe ori când îi telefonam să o întrebăm ce mai face, o aflam cugetând la vreun verset din Evanghelia, ori la vreun cuvânt al Sfinților Părinți. **La 90 de ani citea cu mare sete, în franceză, tâlcuirile la Apostolul fiecărei zile, pe care le avea într-o ediție veche, de pe vremea când astfel de cărți erau inexistente în limba română...**

Ultima dată, am văzut-o pe doamna Lucia cu o săptămâna înainte de plecarea ei la Domnul... **Deși ținută la pat, cu dureri înfiorătoare (avea o fractură pe coloană), ne-a primit cu toată bucuria și lepădarea de sine ce o caracterizau atât de mult, vorbindu-ne timp de două ore, cu însuflețire, despre trecutele vieți ale „fetelor” și „băieților” de odinioară.** Doamna Lucia era numai zâmbet și efervescență, sfidând moartea și legile firii... Avea lângă cap, pe perna destrămată de trecerea anilor, cartea de rugăciune, pentru care se muștrăta aspru pe sine: *Ar fi trebuit să știu pe de rost rugăciunile, și chiar credeam că le știu, dar uneori îmi mai scapă câte una... și tot trebuie să mă uit în carte!*

Discretă, tăinuindu-și cu modestie suferințele vieții, doamna Lucia a lăsat în urma pașilor săi mireasma unui suflet îngeresc. Demnă, dârză și plină de dăruire, a împlinit prin viața sa un cuvânt pe care îl iubea nespuse demult: *A fi liber înseamnă a fi în stare de jertfa.*

Din amintirile unei prietene dragi

Imagine din filmul

„Binecuvantata fii, inchisoare”

Prima arestare a Lucicăi a avut loc în februarie sau martie 1939. Fără nici o condamnare, a fost dusă în lagărul de la Sadaclia, din sudul Basarabiei, unde a găsit închise prietene de același crez cu ea: Lucia Trandafir, Natalița Nicolicescu, Titi Gâță, Lenuțica Bagdad, Zizi Ghenea și încă câteva, vreo opt la număr, între 20 și 22 de ani. Lucia era cea mai tânără, având pe atunci doar 18 ani... Sub conducerea Luciei Trandafir, fetele aveau în lagăr un program foarte bine organizat. Citeau pe rând și comentau texte din Sfânta Scriptură, expuneau subiecte de istorie națională și universală, lucrau broderii și cusături, încondeiau ouă de Paști, și toate acestea mai mult pe ascuns, de teama gardienilor. Noaptea întrucât erau încuiate, unele dintre fete, printre care Lucica, săreau pe geam pentru a se aduna la rugăciune de noapte.

Nu mult înainte de cedarea Basarabiei din iunie 1940, lagărul a fost desființat iar fetele s-au întors la casele lor, scăpând ca prin minune de primejdia deportării în stepele rusești.

Revenită la București. Lucica a urmat Facultatea de Drept, primind și răspunderea de a conduce activitatea cetățuilor de eleve din București. Inspira seriozitate, demnitate, hotărâre, fiind o prezență care impunea la numai douăzeci de ani, căci Dumnezeu o înzestrase din belșug. În jurul anilor 1944-1945 s-a căsătorit cu Alexandru Popșor, uniți fiind de același ideal național și creștin. El era șeful Frățiilor de Cruce pe țară. Destul de curând a apărut pe lume și micul Laurențiu, de care însă prea puțin timp s-au putut bucura. La nici un an de zile de la nașterea sa, tatăl Alexandru a fost arestat. Își va revedea fiul abia peste 16 ani... Apoi, când Laurențiu avea doar câțiva anișori, a fost arestată și Lucica. *A rezistat la toate anchetele. Ea care cunoștea toate fetele cu care lucrase, nu a dat în vileag numele niciuneia din ele..!* Pe baza altor mărturii a fost condamnată la opt ani de închisoare, pe care

i-a executat în cea mai mare parte la Mislea. Acolo a avut parte de un regim aspru, fiind deseori izolată de celelalte.

După eliberare, și-a dăruit toată dragostea educației lui Laurentiu, care fusese îngrijit în acest răstimp de părinții ei. **Copilul crescuse și moștenise toată zestrea cea bună a sufletului de la părinții săi. Îl avea de duhovnic și povățuitor pe [Părintele Constantin Sârbu](#). Apoi s-a întors din temniță și tatăl Alexandru, însă bucuria reîntâlnirii a ținut scurt timp... Dumnezeu le-a mai cerut o jertfa: pe unul-născut fiul lor... În timpul unei excursii în Munții Făgăraș, fiind vijelie, Laurentiu a căzut într-o prăpastie și a murit.**

Cu mult eroism, Lucica a depășit și această ultimă grea încercare, încredințându-se voii lui Dumnezeu și continuând să-și îngrijească soțul și să se dăruiască celor din jur.

Ea a rămas aceeași. Pentru ea, cinstea, dârzenia, sacrificiile pentru a-și ajuta semenii deveniseră un mod de a fi. **O caracteriza lipsa totală de a judeca și condamna faptele și caracterul celorlalți, găsind pentru toți o justificare, o circumstanță atenuantă a slăbiciunilor și scăderilor lor. Găsea în fiecare om partea cea bună, pe care știa să o scoată la lumină. Își manifesta afecțiunea cu discreție, dar cu o profunzime statornică.**

Până în ultima clipă și-a minimalizat suferințele trăind în lume mai presus de cele ale lumii...

(Maica Mina – Xenia Mămăligă)

Material realizat de obstea [Manastirii Diaconesti](#)

articol publicat in revista *Familia ortodoxa*, nr. 7/2011